

LIES BOVEN-BOONSTRA

ONBEREIK
BAAR

dichtbij

Het ingewikkelde huwelijk
tussen een hooggevoelige vrouw
en haar echtgenoot met 'Asperger'

LEESFRAGMENT

LIES BOVEN-BOONSTRA

ONBEREIK
BAAR

dichtbij

Het ingewikkelde huwelijk
tussen een hooggevoelige vrouw
en haar echtgenoot met 'Asperger'

ONBEREIKBAAR DICHTBIJ

© 2023, Lies Boven-Boonstra

Uitgave: oktober 2023

Omslagontwerp en binnenwerk: Jore ontwerp

Uitgave: Triple Boeken, Aalten

www.tripleboeken.nl

info@tripleboeken.nl

ISBN 9789083351711

NUR 402

Alle rechten voorbehouden.

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK

Voorwoord

In dit geromantiseerde verhaal heb ik geprobeerd een realistisch beeld te schetsen van een huwelijk, waarin de man, Gerko, gediagnosticeerd is met ASS (destijds het syndroom van Asperger) en zijn vrouw HSP (hoog-sensitief persoon) is. Twee uitersten die elkaar in grote lijnen niet raken. Het boek vertelt het verhaal vanuit het gezichtspunt van de vrouw, Ellis.

Omdat het voor de buitenwereld vaak niet zichtbaar is hoe moeizaam zo'n huwelijk verloopt, ontstond bij mij het verlangen er een roman over te schrijven.

Dat bleek moeilijker dan ik van tevoren had gedacht, vooral omdat ik niet om lastige feiten heen wilde schrijven. Immers, waar de man moeilijk woorden aan gevoelens kan geven, zal zijn vrouw hem juist vanuit haar gevoel benaderen. Dat kan flink botsen en de kans bestaat dat zowel de man als de vrouw een uitweg zoeken in zaken die hun huwelijk schaden.

Ik verwacht dat de lezers zullen begrijpen dat ik dit verhaal vaak in tranen heb geschreven.

Van harte hoop ik dat de inhoud dit ingewikkelde huwelijk op een juiste manier belicht en dat dit boek tot steun mag zijn voor eenzame vrouwen en mannen.

Mijn dank wil ik uitspreken aan de meelezers, die me gewezen hebben op taalkundig onjuiste woorden of zinnen. Dat ze mij tijdens dit proces stimuleerden om 'de pen' niet neer te leggen, maar door te schrijven, heeft me goed gedaan.

Tenslotte wil ik Theo, mijn uitgever en redacteur, bedanken voor zijn waardevolle inzet om dit boek tot in de puntjes af te leveren. Het is je gelukt!

Lies Boven-Boonstra

Hoofdstuk 1

Ellis en Gerko de Wit wonen in een heerlijk huis in een dorp buiten de stad Groningen. Het is een leuke wijk en hun twee kinderen voelen zich er thuis. Alles verloopt naar wens en niets wijst erop dat dit ineens zou kunnen veranderen.

Kasper heeft het basisonderwijs met goede cijfers afgesloten. Sinds kort gaat hij naar de Havo in de stad en dat betekent dagelijks met een club jeugd heen en weer fietsen. Hijzelf zou liever naar een school in de buurt zijn gegaan, maar zijn ouders hebben gekozen voor goed christelijk onderwijs.

Lotte gaat haar eigen gangetje. Ze speelt vaak bij haar overbuurmeisje. Ellis heeft er geen goed zicht op hoe ze het schoolgaan ervaart. De rapportcijfers zijn voldoende, maar of ze op school vriendinnetjes heeft weet ze niet zo goed. Op de jaarlijkse ouderavond horen ze dat Lotte een dromertje is. Als haar iets niet boeit, lijkt het alsof ze in een andere wereld zit. Daar herkennen haar ouders wel iets in.

Lotte heeft een brede fantasie. Dat ze een chaotische inslag heeft zie je in haar kamer terug. Om haar te leren wat structuur aan te brengen moet ze haar kamer regelmatig opruimen. Daar begint ze meestal vol goede moed aan. Ze trekt de la onder haar bed vandaan en gooit die over de kop met het vaste van plan er orde in aan te brengen. Dat lukt niet. Aan alles wat ze in handen neemt zit een verhaal waarbij ze wegdroomt.

Gerko maakt, na vijf jaar controlewerk te hebben verricht, de overstap naar de afdeling voorlichting bij een verzekeringsmaatschappij. Hiervoor moet hij regelmatig assisteren op andere kantoren, waaronder wekelijks een dagje Amsterdam. Af en toe gaat Ellis mee. Haar oudste zus woont vlakbij Amsterdam en vindt het heerlijk wanneer ze een dagje komt buurten. Ze hebben een goede band en genieten enorm van zo'n dag samen.

Op één van deze dagen gebeurt er iets naars. Gerko wordt gebeld door een vriend die hem voorzichtig vertelt dat Kasper een ongeluk heeft gehad. Hij is naar het ziekenhuis gebracht, maar meer weten ze niet. Lotte kan zoals gewoonlijk bij hen eten.

Gerko haast zich naar zijn auto en haalt Ellis op. Zo snel mogelijk rijden ze naar het stadsziekenhuis in Groningen.

Gerko heeft de neiging het gaspedaal flink in te drukken. Het wordt een lange rit, vol onzekerheid. Ze hebben geen idee hoe ze hun zoon in het ziekenhuis aan zullen treffen. Volgens hun vriend is Kasper gewond aan zijn been. Maar hoe erg is het?

Als ze de stadstoren zien is er enerzijds opluchting, maar groter is hun angst. Ellis heeft onderweg de tijd genomen om te bidden, te smeken of God hun zoon wil sparen.

Bij de receptie horen ze waar ze Kasper kunnen vinden. Ellis loopt met trillende benen door de lange gangen. Als ze voor de deur staat, wil ze die openduwen, maar tegelijk wil ze het liefst hard wegrennen. Niet weten en niet zien. Gerko heeft zulke gedachten niet. Hij loopt al naar binnen.

Ellis volgt hem op de voet. Om het hoekje van de deur zien ze Kasper liggen. Hij heeft zijn ogen gesloten. Zijn hoofd ziet er raar gezwollen uit en zijn benen liggen onder een stellage.

Stilletjes komen ze dichterbij. Ellis loopt naar het bed en geeft Kasper een zachte kus op zijn voorhoofd. Hij doet zijn ogen een klein stukje open. Gerko legt een hand op zijn arm. Zijn vingers bewegen een beetje.

Ellis buigt zich naar hem toe, geeft hem opnieuw een kus en fluistert: 'Lieve Kasper, je ligt in het ziekenhuis. Je hebt een ongeluk gehad. Kun je je ogen opendoen?'

Voorzichtig zien ze zijn wimpers trillen. Zijn gezicht is zo gezwollen dat hij zijn ogen nauwelijks kan openen.

Als ze merkt dat ze moet huilen, zet Ellis een stap achteruit en maakt ruimte voor Gerko.

Ze kijkt naar haar man die naast zijn zoon staat. Ze merkt zijn

ongemakkelijkheid. Hij kan zijn zoon geen knuffel geven, dus blijft er weinig over. Een grote hand op een smalle arm.

Terwijl ze aan het bed staan komt de arts langs. Ze vertelt dat Kasper een zware hersenschudding en een gecompliceerde beenbreuk heeft opgelopen. De wond is gehecht, maar om regelmatig te kunnen controleren op mogelijke infecties ligt het been in een open spalk.

Als de arts naar de deur loopt, wenkt ze. Zacht zegt ze: 'Uw zoon heeft een lelijke klap gemaakt. We hopen dat zijn hoofd goed herstelt. Daarnaast blijft het afwachten of er geen infecties in zijn been ontstaan. Vandaar dat we hem hebben gespalkt. Gaat u maar naar huis en probeer wat rust te pakken. Zolang u geen telefoontje krijgt, hebben we de zaak onder controle.'

Ellis kan het niet laten. Op haar tenen loopt ze terug naar het bed. Voorzichtig kust ze Kasper op zijn warrige kruin. Hij krijgt het nauwelijks mee. De dokter heeft gelijk. Ze zijn bekaf van de spannende reis en willen er ook voor Lotte zijn.

Thuis vertellen ze Lotte over het bezoek. Ze is onder de indruk en moet huilen. Kasper is misschien niet altijd een lieve broer, maar ze vindt het vreselijk dat hij een ongeluk heeft gehad.

Ze beloven dat Lotte de volgende dag mee mag naar het ziekenhuis. Nadat ze verschillende telefoontjes hebben gepleegd en beantwoord, besluiten ze hun bed op te zoeken. Gerko slaapt al snel. Ellis begrijpt dat niet. De beelden van Kasper blijven zich aan haar opdringen. Daarnaast is ze bang dat ze een telefoontje zal missen. Goddank, het blijft stil die nacht!

De volgende ochtend komt een agent langs om te vertellen wat er precies is gebeurd. Volgens de bestuurder van de auto is Kasper onverwacht overgestoken. Hij kon hem onmogelijk ontwijken en hun zoon is via de motorkap op de grond gesmakt. Daarbij scheelde het volgens de agent letterlijk maar een haar of hij was met zijn slaap tegen de stijl van de voorruit geknald. 'Het is een wonder dat uw zoon het heeft overleefd.'

Het idee bezorgt Ellis kippenvel. Nu maar hopen en bidden dat het herstel soepel mag verlopen.

Die avond gaan ze opnieuw op bezoek. Lotte vindt het erg spannend, maar ze wil toch mee.

Ze heeft alleen ervaring met de spoedeisende hulp toen haar gekneusde enkel werd gegipst. Dit bezoek heeft een andere lading. Ze is bang om Kasper te zien. Ze wil graag lief tegen hem doen, maar hoe moet dat? Gelukkig heeft ze snoep voor hem meegenomen. Ze zijn alle drie gespannen. Wat staat hen te wachten?

Zodra ze de zaal binnenstappen zien ze dat Kasper iets helderder is dan de vorige avond. Lotte mag hem het snoep geven. Hij pakt het stilletjes aan.

Als de zaalzuster langskomt horen ze Kasper zeggen: ‘Wat doen al die mensen hier?’

De zuster ziet hun reactie en fluistert Ellis toe: ‘Door zijn zware hersenschudding ziet hij waarschijnlijk dubbel. Geen aandacht aan geven, want dat jaagt hem op de kast. Hij begrijpt niet waarom zijn been pijn doet en waarom hij hier ligt.’

Op het nachtkastje ligt het snoepgoed dat Lotte voor hem heeft meegenomen. Hij had het niet eens goed door, maar als Lotte vraagt of ze een snoepje mag reageert hij boos. Lotte schrikt en is behoorlijk van de kaart.

Ellis neemt haar even apart en vertelt dat Kasper door zijn hersenschudding niet goed kan denken. Ze besluit om Lotte morgen met iets lekkers te verwennen.

Kasper komt langzaam terug in de bewoonde wereld. Hij zit erg met zijn been waar hij continu pijn aan heeft. Hij wil het graag bewegen, maar dat mag niet. Zijn been moet in een koker blijven liggen zodat de binnenkant goed kan genezen.

Een paar dagen later wordt Ellis ’s nachts wakker van haar ringtone. Ze schrikt en vliegt naar beneden, waar haar telefoon ligt.

Stel je voor dat het met Kasper niet goed gaat en ze naar het ziekenhuis moeten. Gelukkig hoeft dat niet, maar ze krijgt wel een huilende zoon aan de lijn.

Hun manneke vergaat van de pijn en kan de koker om zijn been niet langer verdragen. Hij huilt van ellende en roept: ‘Mam, help me toch, ik kan dit niet langer.’

Een golf van medelijden spoelt over haar heen. ‘Rustig blijven jongen, ik ga de afdeling bellen.’

Het lukt, ze krijgt Kaspers verpleger te pakken. De man is van goede wil. Als hij merkt dat Ellis volschiet vraagt hij wat haar het meeste plaagt. ‘Het feit dat mijn zoon me huilend belt en de onmacht om iets voor hem te kunnen doen.’

Hij luistert goed en zegt: ‘Ik ga kijken wat ik voor Kasper kan doen. Moed houden, mevrouw De Wit. Probeer nog maar wat te slapen.’

De man houdt woord. Met uiterste precisie tilt hij het been uit de koker en legt het op het matras. Voor Kasper is het een geschenk uit de hemel. De broeder moet later wel een stevige uitbrander incasseren.

Met Lotte gaat het niet zo goed. Terloops krijgt Ellis van een moeder van een klasgenootje te horen dat Lotte wordt gepest.

Ellis is er naar van. Misschien werkt de juf er onbedoeld aan mee omdat ze vindt dat Lotte teveel vogeltjes in de lucht ziet en dat ze te langzaam is in het maken van haar werk. Haar rapportcijfers zijn voldoende, maar het houdt niet over. Ellis weet niet goed wat ze moet doen. Als Lotte met andere kinderen speelt, neemt ze vaak een leidende rol op zich, maar ze kan zich ook prima aanpassen.

Ellis weet dat kinderen ontzettend hard kunnen zijn en ze vraagt zich af of Lotte daar wel tegen opgewassen is. Ze wil haar graag helpen, maar voorlopig vraagt Kasper meer dan genoeg van haar.

Gelukkig komt de arts een paar dagen later vertellen dat Kasper naar huis mag.

‘Wanneer?’ vraagt Kasper. ‘Zullen we afspreken dat je nog één

nachtje bij ons blijft? Dan kun je morgenvroeg naar huis.’ Kasper is teleurgesteld dat hij niet onmiddellijk mag vertrekken, maar Ellis is dolblij! Het heen en weer gereis is vanaf morgen afgelopen en wat veel fijner is: ze hebben Kasper terug.

De volgende dag zitten Ellis, Gerko en Lotte om half tien in de auto op weg naar het ziekenhuis. Het is feest, Kasper komt thuis!

Voor de verpleging hebben ze taart meegenomen. Die traktatie hebben ze zeker verdiend.

Thuis is alles geregeld. Via het Groene Kruis hebben ze een bed, rolstoel en krukken geleend.

Zodra ze de zaaldeur openen zien ze dat Kasper er al klaar voor is. Hij zit in de rolstoel te wachten en gunt hen nauwelijks de tijd om de verzorgers te bedanken.

Lotte staat al klaar achter de rolstoel en wil haar broer het ziekenhuis uitrijden. Kasper vertrouwt het maar half. ‘Papa, let op dat Lotte goed stuurt, hoor. Ik wil niet weer terug in dat bed.’

Gerko lacht en steekt zijn duim op. ‘Komt goed, kerel. We zorgen dat je veilig thuiskomt.’

Hij kijkt trots toe hoe behendig zijn zoon zich bij de uitgang uit zijn rolstoel duwt en met zijn krukken manoeuvreert.

Gerko had het idee om via de plek van het ongeluk terug te rijden, maar dat vindt Ellis geen goed idee. ‘Je wilt Kasper nu toch niet al confronteren met de plek des onheils? Ooit moet hij er zelf weer langs en dat is vroeg genoeg.’

Nauwelijks zijn ze weer thuis of Kaspers neef Frits komt achterom gestoven. Ook hij is blij om Kasper weer te zien. Het zijn niet alleen neven, maar ook beste vrienden.

Als ze samen koffie met gebak hebben gehad vraagt Frits wat Kasper het liefst zou willen.

Hij heeft geen bedenktijd nodig. ‘Door het park, naar jullie huis.’

Het herstel zet zich thuis door. De geleende hulpmiddelen kunnen terug naar het Groene Kruis.

Ellis ziet er tegenop om Kasper weer naar school te laten fietsen. Kasper keek raar op toen hij zijn fiets zag. Die had zo naar het oud ijzer kunnen worden gebracht, maar Ellis en Gerko wisten dat Kasper 'm zou willen zien. Dat was confronterend!

Terwijl zijn handen over het verwrongen staal gaan zucht hij: 'Ik had wel dood kunnen zijn.'

Ellis rilt bij de gedachte. Kasper, met z'n lef, blijkt een klein hartje te hebben. Die kleinheid koestert ze omdat hij zijn hart laat spreken. Daarin lijkt hij totaal niet op zijn vader. Ellis verbaast zich er vaak over dat Gerko zo weinig emoties deelt. Hoewel hij graag over zijn werk praat, merkt ze nauwelijks wat er echt in hem omgaat.

Ze kan zich niet herinneren dat ze Gerko ooit heeft zien huilen, zelfs niet toen ze hoorden dat Kasper een ongeluk had gehad. Zij begrijpt dat niet. Van haar vader leerde ze dat je je hart mag laten spreken en dat tranen bij het leven horen. Ze mist dit bij Gerko en voelt zich vaak eenzaam.

Het lijkt haar zo troostend om tegen hem aan te kunnen liggen en te huilen. Misschien vindt hij dat prima, maar het lukt haar niet. De gemoedsafstand tussen hen is te groot.

Het leven is ingewikkeld. In veel dingen wil ze handelen in de gevoelige geest van haar vader, die naadloos op haar eigen gevoel aansluit, maar de overtuigingsdrang van haar moeder zegeviert vaak over haar gevoel.

Het lijkt haar heerlijk om wat simpeler in het leven te staan en haar hoofd wat rust te gunnen. Vaak ervaart Ellis dat ze voor twee moet denken en voelen. Afmattend is het.

Hoofdstuk 2

Kasper heeft de draad van het fietsen weer opgepakt. Na alles wat er is gebeurd, valt het Ellis dubbel zwaar om haar kind los te laten.

Als ze Gerko vraagt of hij deze gevoelens herkent, schudt hij zijn hoofd. Ze begrijpt het niet. Wat landt er dan wel in zijn hart?

Met Lotte gaat het niet geweldig. Ze ontwikkelt een spinnenfobie. Gerko en Ellis nemen het serieus en stellen voor om met een psycholoog te gaan praten. Dat vindt Lotte goed.

Dat mama de eerste keer meegaat, vindt Lotte prima. De psychologe is een aardige, innemende vrouw. Er heerst een open sfeer, waarin van alles aan de orde komt. Het wordt Ellis duidelijk dat ze niet altijd de juiste toon kiest in het gesprek met Lotte. Omdat dit essentieel is, stelt de psycholoog voor om de volgende keer opnieuw mee te komen.

Het is niet alleen de spinnenfobie waar Lotte onder lijdt, maar ook het pesten heeft veel invloed. Ze kan, na het afronden van groep acht, naar de middelbare school. Ellis betwijfelt of dat verstandig is, omdat ze dan met dezelfde leerlingen te maken krijgt. Lotte vindt het goed dat ze er op school over zullen praten.

Het wordt een fijn en open gesprek. De directeur had wel iets van het pesten meegekregen, maar hij wist niet dat dit probleem al zolang speelde.

Als Lotte ermee instemt, lijkt het hem een goed idee om groep acht opnieuw te doen, zodat ze niet blijft optrekken met een klas die het haar zo moeilijk heeft gemaakt.

Op de laatste schooldag laat de directeur Lotte kennis maken met haar nieuwe klas. Dat pakt goed uit, er zijn verschillende meisjes die haar leuk vinden.

De directeur maakt haar 'oude' klas duidelijk wat hun pestgedrag met Lotte heeft gedaan. Verschillende meisjes bieden hun excuses aan. Het doet haar niet veel. De excuses komen te laat.

Ellis merkt dat ze moe is. Extreem moe. Terugkijkend begrijpt ze dat wel. Ze hoort dat een haptonoom haar kan leren zich te ontspannen en om lichaam en geest samen te laten werken. Ze heeft geen idee hoe ze zich dat moet voorstellen, maar ze wil het proberen.

Een afspraak is snel gemaakt. De haptonoom komt haar persoonlijk ophalen en laat haar voor zich naar binnen gaan. Ellis ziet twee ruimtes, verbonden door glazen schuifdeuren. In een flits ziet ze door het glas klimrekken en een grote skippybal.

De haptonoom biedt haar een stoel aan. Hij vertelt haar hoe hij werkt en stelt allerlei vragen. Er opent zich een groot luik in haar. Er valt zoveel te vertellen. De man tegenover haar luistert, reageert nauwelijks en moedigt haar met knikjes aan.

Af en toe moet Ellis even tot zichzelf komen. De haptonoom laat blijken dat hij onder de indruk is van haar verhaal. Tussen de bedrijven door stelt hij voor dat ze elkaar tutoyeren. Ellis knikt en praat onder-tussen door. Ze merkt dat hij nergens van schrikt. Ook niet als ze vertelt over mannen die haar ongewenst hebben benaderd en betast.

Ze vindt het eigenlijk onbegrijpelijk dat ze hier tijdens het kennismakingsgesprek al over vertelt. Gerko en een paar vrienden weten ervan, maar ze heeft het er vrijwel nooit over. Het had afgedaan, dacht ze. Dat het nu toch omhoog komt borrelen, zegt misschien toch iets.

Het wordt een heftig uurtje, maar het doet haar goed dat de man haar verhalen serieus neemt.

Voordat ze een nieuwe afspraak maken, vraagt ze naar zijn naam. 'Je hebt het me verteld, maar ik ben het vergeten.'

'Geeft niets; ik heet Walter.'

Als hij zegt dat ze hem veel stof tot nadenken heeft gegeven, schrikt ze en verontschuldigt zich.

'Nee, Ellis, geen verontschuldiging! Ik vind jouw openheid ontwapenend. Je hebt alle reden om moe te zijn. Zet het schuldgevoel voor je vermoeidheid van je af! Zelfs al lukt het maar één keer. Benoem die keer dan als een overwinning. Sterkte deze week en probeer een paar

lichtpuntjes te vinden. Schrijf ze op! Ik hoor het graag.'

Ellis pakt haar tas en stapt naar buiten.

De deuren van de scholen zijn voorlopig gesloten. Het is grote vakantie. Ellis en Gerko hebben, net als andere jaren, een kampeervakantie geboekt op Walcheren.

Ze komen al jaren op dezelfde minicamping en de meeste vaste gasten kennen ze inmiddels. Lotte heeft er een fijn vriendinnetje uit het midden van het land. Ze hebben zelfs al bij elkaar gelogeed. Kasper trekt dagelijks op met Frits. De camping ligt net buiten een leuk plaatsje. Hoewel het dorp bol staat van toerisme, blijft het er netjes. Geen ordinaire slemppartijen of openbare ruzies. Op de minicamping wordt veel georganiseerd. Voetbal- en volleybalwedstrijden waaraan ook gasten van andere campings meedoen. Daarnaast zijn er de geliefde tafeltennistoernooien. Kortom, voor elk wat wils en voor wie niets wil is het ook prima.

Gerko is een fanatiek spelletjesmens. Ellis wil zich niet binden en zoekt liever de rust met een goed boek. Af en toe loopt ze een rondje over de camping en maakt een praatje. Er is een echtpaar met een vrolijk dochtertje met het syndroom van Down. Vandaag speelt ze 'doktertje' en loopt met een stethoscoop rond. Ze wil haar graag onderzoeken.

Als Ellis vertelt dat ze kernegezond is en dat de dokter naar echte patiënten moet, knikt ze en zegt terwijl ze wegloopt: 'Ik heb het erg druk vanmiddag. Tot ziens!'

Wanneer Ellis later lachend aan Gerko vertelt wat er is voorgevallen, merkt ze dat het hem niet boeit. Het lijkt erop dat hij met zijn hoofd nog bij de spelletjes zit en nageniet van zijn overwinningen.

Na de vakantie pakt Ellis de afspraken met de haptonoom weer op. Natuurlijk vraagt hij hoe ze haar vakantie heeft ervaren. Heeft het haar goed gedaan? Dat laatste lijkt een simpele vraag, maar dat is het

kennelijk niet. Haar eerste reactie zou absoluut positief zijn geweest, maar nu hij haar de tijd gunt om te antwoorden, weet ze het niet goed. Het is haar opnieuw opgevallen dat Gerko en zij in verschillende werelden leven.

‘Ik zie je denken, Ellis. Misschien kun je me vertellen wat er in je omgaat?’

Walter kan luisteren, ook tussen de regels door. ‘Ik proef uit je woorden dat je je huwelijk anders had voorgesteld.’

Oeps! Hij maakt het wel heel concreet en dat maakt haar onrustig. Dit zijn vragen waar ze normaal gesproken met een boog omheen gaat.

‘En?’ vraagt hij.

Ellis heeft geen idee hoe ze moet reageren. Ze heeft het huwelijk geïdealiseerd, maar is dat niet menselijk? Anderzijds ziet ze om zich heen huwelijken waarbij man en vrouw zichtbaar met elkaar verbonden zijn. Die ene glimlach, ogen die elkaar zoeken, een hand die vanzelfsprekend die van de ander vastpakt.

‘Soms ben ik jaloers.’ Ze schrikt van haar eigen woorden.

‘Waarop?’

‘Op een bijna vanzelfsprekende verbondenheid. Die ken ik niet met Gerko. Hij leeft zijn eigen leven. Trouwens, ik heb het idee dat ik niet bij een haptonoom maar bij een psycholoog ben terechtgekomen. Ik had me de behandeling anders voorgesteld.’

‘Vertel eens.’

‘Nou, meer lichamelijke oefeningen en zo.’

Walter schiet in de lach... ‘Oké, kom eens mee.’

De schuifdeuren gaan open en Walter rolt de enorme skippybal naar haar toe.

‘Kom, dan help ik je erop.’

Ellis schrikt. ‘Nee, dat wil ik niet.’

‘Waarom niet?’

‘Ik ben geen kind meer.’

‘Misschien zou je weer eens kind moeten durven zijn.’

‘Daarvoor is het leven te ingewikkeld en bij tijden te zwaar.’

‘Oké, Ellis. Je hebt me verteld dat je christelijk bent en God als je Vader ziet. Als Hij je Vader is, ben jij dan niet Zijn kind? Mag dat kind zich niet vermaken? Wat zou Hij daar op tegen hebben?’

Walter ziet dat zijn vragen haar verwarren. Bijna automatisch zet ze een stap achteruit. Haar hand gaat naar het klimrek. Ze omklemt het hout totdat haar knokkels wit zien.

‘Probeer je hand eens te ontspannen.’

Ze probeert het, maar het is alsof iets haar tegenhoudt. Ze voelt dat hij naar haar kijkt en durft niet op te kijken. Wat een onzin! Ze is toch geen klein kind? Alleen de gedachte al doet haar schrikken. Zo onopvallend mogelijk laat ze haar hand zakken.

‘Gefeliciteerd, je hebt jezelf overwonnen en dat was een heel gevecht, zag ik.’

Nu Ellis de spanning kan loslaten, komen de tranen... veel tranen. Walter biedt haar een doos vol tissues aan. ‘Je mag ze allemaal hebben.’

Er breekt een lichte lach door, dwars door haar tranen heen.

’s Avonds probeert Ellis met Gerko te praten over de afspraak met de haptonoom. Als ze vertelt dat ze volledig vastliep op het moment dat hij haar op de skippybal wilde helpen, kijkt hij haar verbaasd aan.

‘Wat is daar nou moeilijk aan? Ik zou het zelfs leuk vinden en het in m’n eentje willen flikken. Springen en er bovenop ploffen.’

‘Ja, maar, het ging er niet om of het zou lukken, maar meer om het gevoel dat ik als volwassen vrouw me als kind moest gedragen. Dat was te heftig.’

Gerko kijkt verbaasd. Hij begrijpt niet waarom ze zich door één lastige opdracht zo verslagen voelt. En al helemaal niet waarom ze daar haar kindertijd weer bij sleept.

‘Volgende keer pak je jezelf aan en spring je er, desnoods met hulp van hem, bovenop. Wedden dat je je dan een stuk beter voelt?’

Hij kijkt op zijn horloge. ‘Ellis, het is onderhand tijd voor Studio

Sport. Geloof het of niet, maar ik heb die afleiding nodig na een drukke dag en dit lastige gesprek.’

Terwijl Gerko naar sport kijkt, probeert Ellis de krant te lezen. Het lukt haar niet. Ze kan wat haar vandaag is overkomen niet zomaar aan de kant schuiven.

Terloops richt ze haar blik naar haar man. Hij zit gefascineerd te kijken. Natuurlijk gunt ze hem zijn momentjes, maar ze vraagt zich af hoe het hem lukt zo snel te schakelen.

Zou zij op dezelfde manier reageren wanneer hij tegen zijn grenzen aanloopt?

Hoofdstuk 3

Het extra jaar op de basisschool heeft Lotte goed gedaan. Vanaf de eerste dag voelt ze zich op de middelbare school geaccepteerd. Nooit hoeft ze alleen te fietsen. Elke morgen staat een klasgenoot voor het huis op haar te wachten. Samen rijden ze naar de school in de stad.

Als moeder is Ellis er blij mee. Het pesten is voorbij en Lotte kan zich nu beter ontplooiën.

Op een morgen is Lotte wat laat en praat Ellis even met haar fietsvriendin. Ook over dat Lotte vroeger werd gepest. Lottes vriendin weet weinig van het pestgedrag en reageert verwonderd: 'Hoe kan dat? Ik kijk juist tegen haar op. Hoe ze leeft vind ik mooi en boeiend.'

Ze heeft gelijk. Lotte is geen meisje van dertien in een dozijn. Ze heeft een eigen kijk op zaken.

Kasper merkt dat hij een tijd uit de running is geweest. Het ongeluk en het verblijf in het ziekenhuis hebben hem wat onverschillig gemaakt. Hij heeft geen zin om een nieuwe klas binnen te stappen.

Om hem alsnog de kans te bieden verder te komen, gaan ze akkoord met zijn voorstel om een overstap te maken naar een gecombineerde havo/mbo klas op een openbare school.

Na zijn eerste schooldag komt Kasper enthousiast thuis. Hij is onder de indruk van de gemoedelijke sfeer.

Het is rustig in huis. De kinderen zijn naar school en Gerko is aan het werk. Ellis heeft de tafel nog niet eens opgeruimd, maar ze kan er niet toe komen. Ze zit te piekeren.

Gerko vertelde vanmorgen dat zijn chef hem heeft voorgedragen als leider en coördinator voor de voorlichtingsactiviteiten. Ze merkt aan hem dat hij er geen goed gevoel over heeft.

Dat begrijpt Ellis. Ze vindt hem ook niet geschikt als coördinator. Qua kennis zou het geen probleem zijn, maar anderen aansturen zit niet in zijn systeem. Integendeel, hij heeft zelf juist iemand nodig die hem af en toe een duwtje geeft. Ze zal vanavond aan hem vragen of hij wel voldoende duidelijk heeft gemaakt dat dit niet goed bij hem past.

Omdat ze er nu toch niets aan kan veranderen, wil Ellis er niet meer aan denken. Ze schuift haar stoel naar achteren, pakt het dienblad en ruimt de tafel leeg. Heerlijk dat ze sinds kort een vaatwasser hebben.

Als de tafel is afgeruimd bedenkt ze wat ze vandaag zal gaan doen. Ramen lappen of de kamer een grote beurt geven? Ze heeft er totaal geen zin in.

Het enige wat echt moet is Pietjes kooi schoonmaken. Ze zet het deurtje alvast open, dan kan ze dit klusje straks aanpakken.

Tot een paar jaar geleden deed Ellis de bedrijfsboekhouding van een vriend, maar Gerko heeft dit nu op zich genomen. Ze mist het werk niet, maar ze zou het wel fijn vinden als hij haar af en toe zou bijpraten over de onderneming. Heeft hij leuke winstgevende klussen of heeft hij zich bij te krappe offertes in de vingers gesneden?

Hoewel ze ervan uitging dat het een landerige dag zou worden, krijgt ze een enorme verrassing in de schoot geworpen. Als christelijke vrouw gaat ze regelmatig naar een vrouwenclub, waar ze samen over het geloof praten en elkaar bemoedigen. Eens per jaar is er een speciale vrouwendag ergens in het land.

Veel vrouwen gaan er graag heen. Zelf was Ellis er nooit geweest omdat ze er het nut niet van inzag. Toen iemand haar vroeg of ze niet een keer mee wilde, stemde ze toe. Wat ze niet verwachtte, gebeurde. Ze genoot!

Naast een spreker was er een dichter die prachtig beeldend kon declameren. Ellis luisterde ademloos en ergens halverwege zijn optreden zei ze bij zichzelf: 'Heer, als ik dit ook eens zou mogen doen.' Ze had het echt gemeend, maar het vervloog al snel.

De dag die zo landerig begon, wordt een dag met drie sterren. Bij de post zit een brief van de vrouwenclub waarin ze wordt gevraagd om op de eerstvolgende vrouwendag gedichten voor te dragen. Ze is met stomheid geslagen.

Het Bijbelboek Hooglied zal die dag centraal staan, dus de vraag is of ze haar gedichten daarop wil afstemmen. Ze zit met de brief in haar hand. Leest en herleest. Ze kan het nauwelijks bevatten.

Dat ene zinnetje, die ene vraag destijds. Ze heeft het antwoord in handen.

Voordat ze haar bijbeltje pakt om het 'Hooglied' op te zoeken, dankt ze haar hemelse Vader.

Gerko staat die avond versted als hij de brief leest en helemaal wanneer Ellis vertelt wat ze destijds in stilte heeft gevraagd.

Een tweede verrassing komt als Kasper vertelt dat hij een vriendinnetje heeft. Terwijl hij praat ziet ze hoe alles aan hem glundert. Het is duidelijk: hij is verliefd!

Ze heeft hem op vakantie wel eens naar meisjes zien kijken, maar het was duidelijk dat hij te bleu was om eropaf te stappen.

Als ze Kasper vraagt hoe ze elkaar hebben leren kennen, vertelt hij het een en ander, maar hij houdt duidelijk de regie in handen. Mama's nieuwsgierigheid is link, weet hij. Wat hij vandaag vertelt kan hij morgen via familie of vrienden terug horen.

'Mam, ze is christelijk, woont op een half uur fietsen en ik vind haar niet alleen lief, maar ook mooi.'

'En, wanneer krijgen wij haar te zien?'

'Kijk mam, dat bedoel ik nu. Rustig aan hoor. Als we eraan toe zijn, komen we samen. Meer valt er op dit moment niet te zeggen. Maar ik wil niet dat jullie het van een ander horen. Ik ga naar boven.'

Ellis kijkt hem verrast na. Kleine kinderen worden groot. Kasper met een vriendin. Je kunt zien dat hij verliefd is. Tot over zijn oren. Heerlijk voor hem.

Gerko is nu een paar weken bezig in zijn nieuwe functie.

Het is een geluk dat hij dagelijks op pad moet en zaken onderweg op kan pakken. Hoe dat in zijn werk gaat? Ellis heeft er geen idee van. Gerko praat er nauwelijks over, maar ze ziet wel dat hij dit niet kan volhouden. Het kost haar moeite er niet over te praten. Ze merkt dat hij haar gevraagd zat is. Hij begrijpt vast niet dat ze het goed bedoelt en hem wil helpen.

Ze vreest dat hij er aan onderdoor gaat en vindt dat hij met zijn chef moet praten.

‘Jij hebt makkelijk praten. Je kent me toch? Je weet dat ik mijn gevoelens moeilijk uit.’

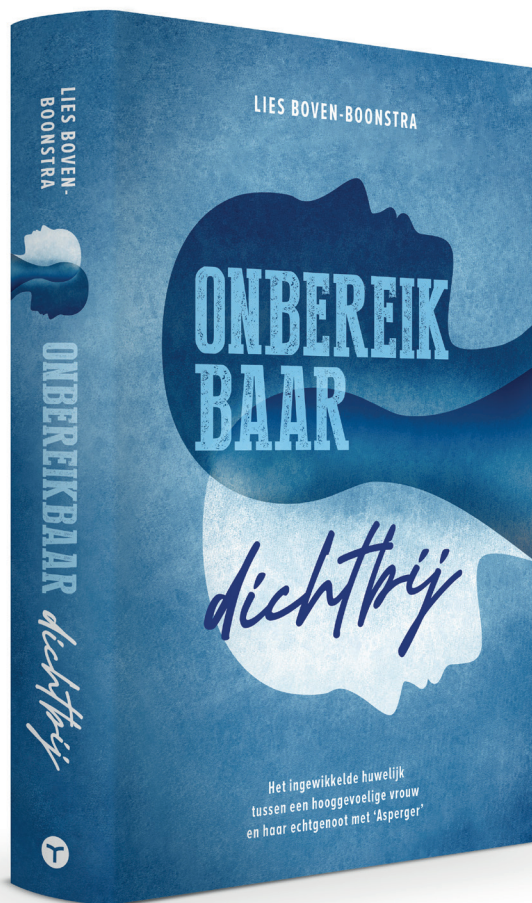
‘Ja, maar Gerko, dit gaat niet om gevoelens. Dit gaat om het feit dat jouw kwaliteiten op een ander terrein liggen. Deze chef kent jou niet. Als dat wel zo zou zijn, zou hij je niet voor deze functie hebben gevraagd. Misschien kun je het op grond van je doorzettingsvermogen een poosje volhouden, maar er komt een dag waarop je het bijltje er bij neer moet gooien. Dan zijn jij en je chef veel verder van huis.’

Gerko staat op, pakt de koffiepote, steekt hem omhoog en vraagt: ‘Moet jij nog?’

Ellis schudt haar hoofd en staat op. Ze weet niet wat ze wil, maar samen koffiedrinken? Nu even niet.

Ze heeft een hekel aan geruzie. Waarom kunnen ze niet op een fatsoenlijke, volwassen manier met elkaar praten? Ze wordt er zo moe van. Ze wil hem helpen, maar hij vindt haar bemoeizuchtig. Wanneer komt het moment dat de bom barst? Hoe dan ook, Ellis zal er niet meer over beginnen. Dat past eigenlijk niet bij haar. Ze gaat voor oplossingen, maar ze kan het gesprek met zijn chef niet aangaan. Ze zal zich in bedwang moeten houden.

Nu de kinderen groter worden vindt Ellis dat ze wel een baantje kan zoeken. Op een dag ziet ze in een regionale krant een vacature voor verkoopster in een kledingwinkel voor drie middagen per week. Het

Verder lezen? Dit boek is verkrijgbaar via de webshop op www.tripleboeken.nl en in de (christelijke) boekhandel.
Zie ook onze andere uitgaven op de website.

Onbereikbaar dichtbij • Lies Boven-Boonstra
ISBN 9789083351711 | 304 pagina's | Paperback | € 22,50

Triple
boeken

DICHTBIJ • INSPIREREND • RAAK